

seende ikke alene et Eksempel paa Børn, nej, det er et Eksempel paa alle dem, der med barnligt modtageligt Sind kommer indenfor et saadan Museums Døre. Deraf drager jeg den Slutning, at et Museum, der indeholder saa rige Skatte som vort Nationalmuseum, i ganske særlig Grad bør have sin Opmærksomhed henvendt paa, hvad der efter en forstandig psykologisk, pædagogisk Betragtning kan gøres for ved Museets Indretning at interessere det allerstørste store Publikum, for at faa det lokket ind, lad mig kalde det, i Forstuen og faa vakt en Interesse i Forstuen, som bevirker, at den Procentdel, der overhovedet er modtagelig, gaar videre ind i det hellige og til sidst ind i det allerhelligste.

Det er dette pædagogiske Synspunkt, som den højtærede Minister, der jo dog er Pædagog af Fag overhovedet ikke har haft Blik for, saa vidt jeg har set, og jeg mener ogsaa, man kan sige, at vore Museumsfolk af alle Arter ikke har tilstrækkeligt Blik for dette pædagogiske Synspunkt. At noget saadant har sin store Betydning, kan jeg ogsaa bevise ved at henvise til „Skansen“ i Stockholm. Jeg beder ærede Medlemmer af Tinget, som har været saa heldige at komme ind i det berømte Fuglemuseum der, det berømte zoologiske Museum, biologiske Museum, betænke, hvad det vil sige, at man — selv om det jo er kunstigt arrangeret, for noget saadant maa naturligvis til en vis Grad være kunstigt arrangeret — der ser Dyrene indtil en vis Grad i naturlige Omgivelser i Stedet for at man i vort naturhistoriske Museum, som meget daarligt vilde kunne kaldes et biologisk Museum, har Dyrene marcheret op efter det zoologiske System og stillet op i Glaskasser. Det er jo fuldstændig borte fra, hvad man overhovedet ser i Naturen, og det kan meget vel have den Virkning, at det afskrækker besøgende fra at opsøge i Naturen, hvad de dog helst skulde opsøge der, fordi de faar et alt for sløvende og trættende Indtryk af at gaa saadanne Tusinder og atter Tusinder systematisk opstillede Eksempler igennem.

Nu beder jeg de museumssagkyndige, den højtærede Minister og det høje Tings Medlemmer tænke sig, hvad der kunde opnaas, hvis vi her vilde gøre, hvad man intet

Sted i Verden har gjort: benytte Nationalmuseets dertil egnede Skatte til at lave et Indgangsmuseum for det store Folk og for den tilfældige Turist, i hvilket man i store klare Billeder, uden Overlæsselse med en Mængde forskellige Sager, viste den besøgende Australierens Livsforhold, Indianerliv, Tuaregers Liv, Eskimoers Liv, for at tage fire Typer af udprægede Naturfolk; eller hvis man, hvad der er fuld Mulighed for, vilde illustrere Sider af højt kultiverede Folks Liv ved paa tilsvarende Maade at benytte de rige Samlinger fra Japan, Kina og Forindien. Og som et dertil svarende Billede kunde man frembringe noget enestaaende, som, saa vidt jeg da ved, intet Land har Mage til, ved at benytte et beskedent Antal af Genstandene fra det danske Museum, oldnordiske Museum og Middelalder-Museet til i tilsvarende Billeder at vise forskellige Typer af dansk Stenalder, Broncealder og Jernalder og eventuelt Billeder af Livet i Middelalderen i Danmark, saaledes som det kan illustreres ved at anvende et passende Antal af Museets Genstande.

Jeg tør indestaa for, at de Børn, der kom ind i et saadant Indgangsmuseum, vilde faa et uudslætteligt Indtryk af et saadant Besøg. De vilde faa vakt en Interesse for at komme igen, medens det nu er omvendt. Den, der ikke nøjes med at se paa Tingene, men som ogsaa ser lidt paa Menneskene, hvor de færdes, kan hurtigt gøre den Iagttagelse, hvad enten det nu er i etnografisk Samling, eller det er i den danske Afdeling, at de besøgende begynder med en betydelig Energi i første Rum og ser de enkelte Genstande efter. I andet Rum er de allerede kendselig svækkede og udsøger sig kun enkelte iøjnefaldende Ting, og naar de saa gaar videre, og man følger dem fra Rum til Rum, ser man, hvorledes det ender med, at de i Ilmarsch styrter til Udgangen for at komme bort fra Museet. Den Iagttagelse har jeg gjort mangfoldige Gange ved Besøg i Museene.

Det kommer deraf, at Museet er bygget paa et psykologisk forkert Princip, det psykologisk forkerte Princip, at man ved Genstande i det samme Rum kan tilfredsstille den naive Videbegærighed; den relativt grundige Forskertrang hos den Type, jeg nævnte, Lærerne, der skal hen og have